

Carl Gustaf Lindstedt och kärleken

Radio Uppland den 14.2.02

Igår befann jag mig i Lycksele då ett minne föll över mig: under en valrörelse i slutet på 80-talet var jag där tillsammans med Carl Gustaf Lindstedt. Det var Carl-Gustaf, Kjell-Olof Feldt - då finansminister - Klas Eklund - idag ekonom på SE-banken men då Kjell-Olofs informationssekreterare. Och så jag.

Carl-Gustaf var spröd och svag efter en del hjärtproblem men fylld av en stor värme. Han var vansinnigt rolig.

Vi fyra skulle prata i Lycksele Folkets Park inför ett grått hav av, företrädesvis, pensionärer. Där satt kvinnor i ljusa hattar och kappor samt grå män i ljusblå jackor och beige kepsar.

Jag skulle inleda och vankade oroligt av och an som en skådespelare gör för att få den rätta känslan. Plötsligt upptäckte jag att även de övriga gjorde samma sak. Vi vandrade alla i personlig trans i personlig stil in i våra egna själar. Carl-Gustaf liksom skred fram medan han med små rörelser förkroppsligade vad han skulle säga. Kjell-Olof traskade raskare med rak rygg och ett lätt framåtlutat huvud som testade han ett uttryck för faderlighet. Klas Eklund strök längs väggarna medan han då och då kastade ett öga åt Kjell-Olofs håll liksom för att kolla upp dagsformen. Klas hade just kommit hem från en USA-resa där han träffat spökskrivare som författade texter åt både politiker och ståupp-komiker. Han hade hjälpt Kjell-Olof med hans tal.

När jag upptäckte detta kollektiva beteende insåg jag att alla var i samma bransch Carl-Gustaf, Kjell-Olof, Klas och jag. Vi var ett resande teatersällskap som nervöst kikade ut på publiken genom springor och hål. Vaktmästaren tog tag i mig.

- De är djupt frireligiösa allihop. Svär inte. Och häda för Guds skull inte.

Han tittade allvarligt på mig samtidigt som mitt namn annonserades i högtalarna.

Jag klev ut på scenen och talade i en halvtimme under vilken jag, med viss svårighet, höll mig på mattan. Så blev det Carl-Gustafs tur. Folk jublade. Han stod alldeles tyst en stund och liksom mönstrade publiken. Så började han berätta om en cirkus som hade en krokodil i vars käft man kunde stoppa huvuden och även - för män - mer dyrbara kroppsdelar...

Min Gud, tänkte jag, det kan väl inte vara den där historien, den där faktiskt genomsnuskiga historien som jag bara hört berättas i musikerkretsar. Den där om den flintkallige kastraten som... Nej det kunde det inte vara.

Men det var det. En av de råaste och mest gräsliga historier jag hört stod Carl-Gustaf och berättade för 1000 frireligiösa pensionärer. Detta var en katastrof.

Men de älskade den! De kastade sina huvuden bakåt och skrattade hjärtligt och innerligt.

Det var då jag insåg vad kärlek var. De älskade Carl-Gustaf. I hans uppenbarelse fanns inget hot, inga dunkla undertexter. Och det som föll ur hans mun var kärlek. Kärlek oberoende av ord. Kärleken försonar allt.

Vad Kjell-Olof talade kring har jag ingen aning om. Jag tror faktiskt att ingen av oss minns vad han talade om. Bara Carl-Gustaf finns kvar. Och han är den ende av oss som idag är borta.

När vi skulle åka vidare tog vaktmästaren tag i mig.

- Det där med att häda och svära visste jag att dom var benhårt emot. Men att de var så begivna på snusk var helt nytt.